

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλις ὀκτακόσκι κι' ὀγδοῇντα ὀκτώ,
Τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοικτό.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἑπαρχίας — καὶ 'στὸ Ῥξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου,
τελετὴ βουλευτηρίου.

Ποῦντο διχκόσκι εἴκοσι δύο
καὶ πληθος ξένων ἐν τῷ Σταδίῳ.

Ὀμιλεῖ ὁ Φασουλῆς
'στοὺς πατέρας τῆς βουλῆς.

Ἐνῷ τὸ Ἰσοζύγιον ἐξησφαλίσθη πλέον,
ἐνῷ μεγάλοι τελεταὶ θὰ γίνουν βασιλέων,
εἰς τόσα εὐτυχήματα, εἰς τόσην παραζάλην,
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς παρατηρῶ καὶ πάλιν
συνηθροισμένους γύρω μου τοὺς βουλευτὰς τοῦ κράτους,
τοῦ ἔθνους τοῦ, κανάγηδες τοὺς γλωσσοκαμπανάτους.

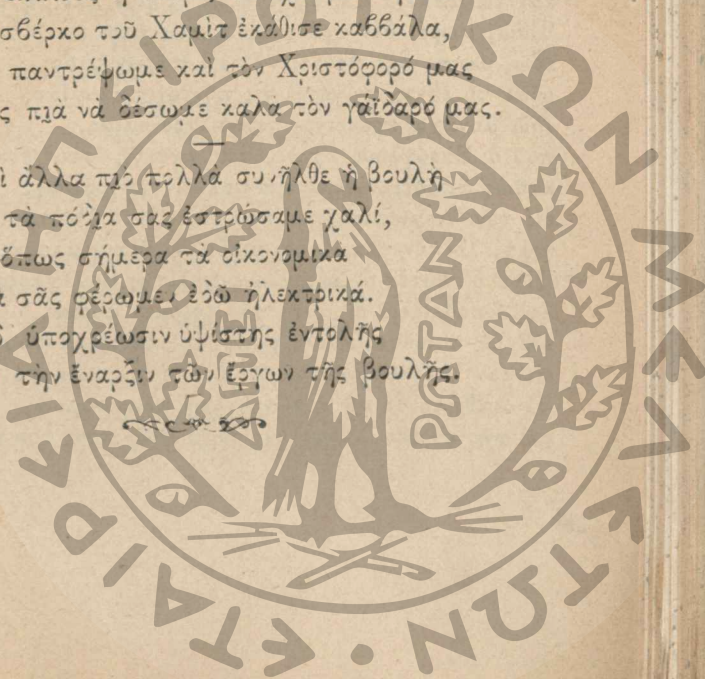
Ἐσχάτως ἐσαρώθησαν τῶν Ἀθηνῶν οἱ δρόμοι
καὶ τὰ ψοφήμια ἤρθησαν ἐκ τῶν πεζοδρομίων
κι' εὐρίσκει ὁ Καλογερῆς ὡς σήμερον ἀκόμη
πολλὰ ἑκατομμύρια 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον,
καὶ χάσκει ὁ πρωθυπουργὸς κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες
καὶ τὰ ποντικοκούραδα ἐγίνηκαν παράδες.

Ἐφθάσαμεν τοῦ Περικλῆ τὰ χρόνια τὰ χρυσᾶ....
τὸ ἐν ἑκατομμύριον τὸ δεῦτερον κλωτσᾷ,
καὶ τοῦτο πάλιν ἕτερον, καὶ τοῦτο πάλιν ἄλλα,
μὰ καὶ σταυροὶ εὐρίσκονται καὶ ἄρματα μεγάλα,
κι' ὁ Γρηγοράκης ἐγινε ὡς ἓνα εἶδος κλωτσα,
καὶ κάθε 'λίγο μᾶς γεννᾷ λεπτὰ καὶ σκευὴ τόσα.

Ὡς πρὸς τὰς σχέσεις, κύριοι, σᾶς λέγω ἐν συντόμῳ
ὅτι κι' αὐταῖς ἐπήρανε κατήρορο καὶ δρόμο,
καὶ εἰς χρυστὴν ὑψώθησαν οἱ Ἕλληνες νεφέλην
καὶ μ' ὅλον ἐσυγγένευσεν τὸν κόσμον ἡ Ἑλλάς,
τὰ 'κόρδωτε κι' ὁ Ροβιλάν, μακρονᾶς μισέλλην,
καὶ οὕτω πῶς μᾶς ἔλειψε καὶ τοῦτος ὁ μπελᾶς.

Μὲ τοὺς Βουλγάρους τάχομε ὀλίγο σκοῦρα πάλι
γιὰ τοῦ Σαρόγλου, κύριοι, τὴ δίκη τὴ μεγάλη,
μὰ μὲ τοὺς ἄλλους ἡ πατρίς τὰ ἔχει μέλι γάλα
καὶ εἰς τὸν σθέρκο τοῦ Χαμίτ ἐκάθισε καθβάλα,
καὶ ἴσως νὰ παντρέψωμε καὶ τὸν Χριστόφορό μας
καὶ μ' ὅλους πιά νὰ δέσωμε καλά τὸν γαῖδαρό μας.

Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα πρὸ πολλὰ συνηλθε ἡ βουλὴ
καὶ νέο γιὰ τὰ πόδια σᾶς ἐστρώσαμε χαλί,
κι' ἂν πᾶνε ὅπως σήμερον τὰ οἰκονομικά
καὶ φῶτα θὰ σᾶς πρέσβει ἐδῶ ἠλεκτρικά.
Τελούντες ὁ ὑποχρεώσιν ὑφίσταται ἐντολῆς
κηρύττομεν τὴν ἐναρξιν τῶν ἔργων τῆς βουλῆς.

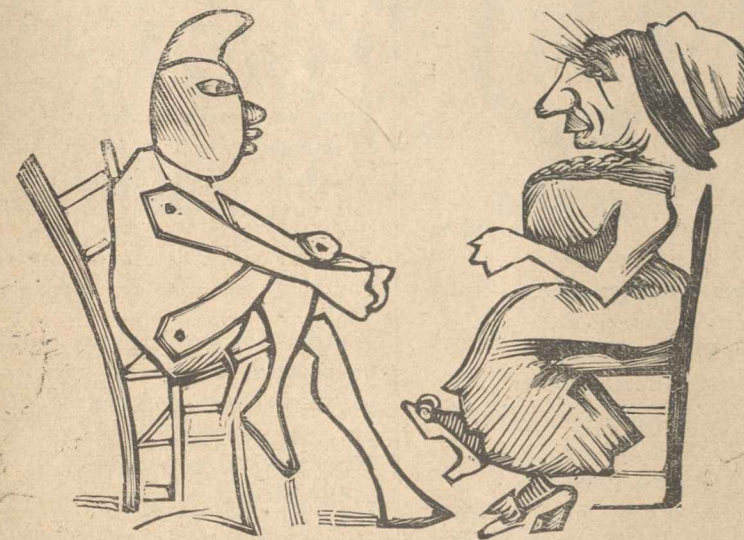

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται, μωρέ, ἡ τοῦ Σάρογλου δίκη;
Φ.—Μοῦ φαίνεται μυστήριον ἐκεῖν' ἡ διαθήκη.
Π.—Τί ἐννοεῖς;
Φ.— Δὲν ἐννοῶ νὰ τὴν ἀμφισβητήσω
οὐδὲ τὴν ἀκυρότητα καθ' ὅλα νὰ ζητήσω.
Π.—Καὶ ποῖόν ὑποστηρίζεις, βρέ;
Φ.— Κανένα, Περικλέτο,
κι' ἡ διαθήκη δι' ἐμέ εἰς κόρακας ἐρρέτω.
Καὶ δὲν μοῦ λές, βρέ Περικλῆ, θὰ γίνω πρὸ μεγάλος;
ἂν μὲ τὸν ἕνα συνταχθῶ καὶ πάω μὲ τὸν ἄλλο;
Καὶ ἂν κερδίση τάχατε ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος
μήπως ἐγώ, βρέ Περικλῆ, θὰ γίνω πρὸ μεγάλος;
ἢ μήπως οἱ διάδικοι θὰ δώσουν κι' εἰς ἐμένα
ἀνάλογον μερίδιον ἀπὸ τὰ κερδιζόμενα;
Καὶ ἂν κερδίσ' ἡ Σάρογλου ἢ ὁ Ραλλῶρ καὶ Ράλλης
νομίζεις, ἀφιλότιμε, πῶς τίποτε θὰ βγάλῃς;
καὶ σὺ κι' ἐγὼ καλλίτερος μὲ τοῦτο δὲν θὰ γίνω
καὶ μοναχὰ μὲ τῆς φωνῆς 'στὸ τέλος θ' ἀπομείνω.
Γιὰ τοῦτο εἶμαι ἀπαθὴς καὶ διόλου δὲν μὲ μέλει
καὶ ἄς κερδίση, Περικλῆ, τὴ δίκη ὅποιος θέλει.
"Ἄν ὅμως ἔλθῃ ἑξαφῶνα κενεὶς καὶ μὲ πληρώσῃ
κι' ὑποσχεθῇ πῶς μερικὸ καὶ εἰς ἐμέ θὰ δώσῃ,
τότε κι' ἐγὼ ἀτίθαστος μὲ ὄνου σιγῶνα
κατέρχομαι 'στὸν εὐγενῆ δικανικὸν ἀγῶνα,
τότε κι' ἐγὼ θὰ σηκωθῶ, τὰ δόντια μου θὰ τρίξω,
κι' ὅποιος μοῦ δώσῃ κἄτι τί θὰ τὸν ὑποστηρίξω.
Κι' ἂν δὲν μοῦ δώσῃ κἄτι τι ὁ Γκρούγιερ καὶ ὁ Ράλλης
θὰ κράξω πρὸς τοὺς "Ελλήνας μετὰ φωνῆς μεγάλης:
"Γιατί, μωρέ, φωνάζετε καὶ ὅλο φλυαρεῖτε
καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἐθνικὴν θαρρεῖτε;
γιατὶ ἀνκατεύετε τὸ ἔθνος εἰς τὴν δίκην
καὶ τὰ μαλλιά σας σέρνετε μὲ τρόμον καὶ μὲ φρίκην;
"Εἰδῶ, μωρέ, δὲν πρόκειται ποῶς περὶ πατρίδος,
εἰδῶ, μωρέ, δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχίδος,
οὐδὲ τὸ ἔθνος πνίγεται εἰς πόντον τρικυμίας,
εἰδῶ μονάχα πρόκειται περὶ κληρονομίας,
ποῦ ὁ Σάρογλος ἄφησε, πρὶν κατεβῇ 'στὸν τάφον,
καθὼς ἀποδεικνύεται διὰ πολλῶν ἐγγράφων,
εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ποῦ εἶναι 'στὸ Ρουτσοῦκι...
γιατὶ λοιπὸν γκαρίζετε, διαβόλου Μαμμολοῦκοι;
"Ἦτο δ' αὐτὸς ὁ Σάρογλος πολίτης Βουλγαρίας
καὶ ἀποδείξεις δι' αὐτοῦ σὺς φέρομεν μυριάς,
καὶ ὡς τοιοῦτος ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸν παρὰ τοῦ
εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ὅχι 'στὴν κυρά του.
"Ἡ διαθήκη δὲ αὐτῆς τῶν ἄλλων κληρονόμων
καὶ τῆς κυρίας Σάρογλου, συμφωνῶς πρὸς τὸν νόμον,

ἀποδεικνύεται πλαστὴ καθ' ὅλον τῆς τὸ πλάτος,
χωρὶς ν' ἀνκατεύεται παντάπασιν τὸ κράτος,
γιατὶ εὐρέθῃ ἀνοικτὴ καὶ δίχως βουλοκέρι
καὶ δι' αὐτὸ ἀπόδειξιν ὁ Ράλλης θὰ σὺς φέρῃ,
κι' ἐγὼ εἰμ' ἑτοιμος γι' αὐτὸ τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω
κι' εἰς ἀναμμένα κάρβουνα τὰ χέρια μου νὰ βάλω
κι' εἰς τοὺς θεοὺς νὰ ὀρκισθῶ κι' εἰς τῆς Στυγὸς τὸ ῥέμα
πῶς εἶναι πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ πλεκτάνῃ, δόλος ψεῦμα,
καὶ νὰ εἰπῶ πῶς φίλος μου ὁ μακκαρίτης ἦτον
καὶ μ' εἶχε πάντα σύμβουλον ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,
καὶ νὰ εἰπῶ πῶς ἤμουνα παρὼν 'στὴν κάμαρά του
ὅταν αὐτὸς διέθετε τὸν μπόλικο παρὰ τοῦ
καὶ εἶδε μὲ τὰ μάτια μου τὴν διαθήκην ὅπου
ἐχάριζε τὸ ἔχειν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου,
κι' εἰμ' ἑτοιμος νὰ ὀρκισθῶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,
εἰς τοὺς θεοὺς τῶν οὐρανῶν καὶ εἰς τοὺς ἐπιγείους
κι' εἰς τὴν χρυσὴν ἀνταύγειαν τῶν οὐρανίων φῶτων
πῶς δὲν ἀνῆρσε ποτὲ τὸ ἔγγραφον τὸ πρῶτον,
κι' ἡ πρώτη διαθήκη τοῦ θὰ ἔχῃ κύρος μόνον
καθ' ἅπαντα τὸν μέλλοντα καὶ τὸν παρόντα χρόνον.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ εἰπῶ, βρέ Περικλῆ, ἀκούμη...
ἂν ὅμως ἔλθ' ἡ Σάρογλου κι' οἱ ἄλλοι κληρονόμοι
καὶ μερικὴ μ' ὑποσχεθοῦν, τὸν τόνον μου θ' ἀλλάξω,
καὶ τότε πρὸς τοὺς "Ελλήνας τοιαῦτα θ' ἀλλάξω:
"Ἰτε, ὦ "Ελληνόπαιδες, καὶ ἴδετε τὰς δίκας,
ἐλευθεροῦτε ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θήκη,
διότι θέλει καὶ καλὰ ἡ φάρα τῶν Βουλγάρων
τὸν θησαυρὸν τοῦ Σάρογλου νὰ πάρῃ ἅρῳ ἅρῳ.
"Ἄς σηκωθῇ ἐπὶ ποδὸς ἡ ἄτηρη φουστάνελα,
εἰς ἐθνικὸν τὸ ζήτημα, δὲν εἶναι παῖζε γέλα,
καὶ ἄς ὑπερασπίσωμεν δι' ὅλων τῶν πνευμάτων
αὐτῆς τῆς χήρας Σάρογλου τὴν δικήνην μόνον,
διότι σὺς ὀρκίζομαι μὲ ὅλα τὰ σωστά μου
ὅτι αὐτὴν ὁ Σάρογλος τὴν ἔγραψε 'μπροστὰ μου
κι' ἐκεῖ ὅπου τὴν ἔγραψε τοῦ ἔσπασε ἡ πένα
καὶ δευτέρῃ ἐξήγησε ἀμέσως ἀπὸ 'μενι
καὶ ἄμα πρὶν τὴν ἔγραψε ἐπὶ καὶ βουλοκέρι
καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἐσφράγισα μὲ τὸ δεξιὸν μου χέρι,
κι' αὐτὴ θὰ εἶναι ἀληθὴς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
κι' ἡ ἄλλαις γιὰ τὰ 'πίσω μας θὰ χρησιμεύουν μόνον.
Δὲν πρέπει ἀλογόμυιαις κανέναν μας νὰ γάφῃ,
εἶναι τοῦ ἔθνους, βρε παιδί, ἡ διαθήκη αὐτή,
κι' ἂν ἄκυρος ἀποδειχθῇ ἐπὶ δικαστηρίου
καὶ σὺν σκουπίδι πετχῆθῇ ἐντὸς οὐρητηρίου,
τὸ ἔθνος τότε χάνεται μὲ ὅλον τοῦ τὸ κλέος,
καὶ κρίμα εἰς τὰς ἐρτάς αὐτὰς τοῦ βασιλέως
κι' εἰς τῶν βασιλοπαιδῶν μας τοὺς γάμους κι' ἀρχόντας.
Αὐτὰ ἡ γλῶσσά μου θὰ 'πῇ γιὰ ὅποιον μὲ πληρώσῃ,
ἀλλ' ἂν κανεὶς διάδικος μπαξίστι δὲν μοῦ δώσῃ,
οὐδ' ἡ κυρία Σάρογλου κι' οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ράλλης,
ἐγὼ θὰ μείνω ἀπαθὴς μακρὰν αὐτῆς τῆς πάλης
καὶ ὅσκιον πρόσωπον βωδὸν 'στὸ μέγα τοῦτο δράμα
κι' οἱ δὲ θὰ ἔχουν δίκαιον καὶ ἄδικον συνάμα.
Π.—"Ὅρσε λοιπὸν γιὰ πληρωμὴν ἐπὶ τὰς γροθιὰς 'στὴ μύτη
καὶ πήγαμε κι' ἐκ μέρους μου νὰ πληρωθῇ, κορίττι.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

Φ.—Λοιπὸν, κυρία Φασουλῆ, ἀμέσως ἐτοιμάσω
καὶ τῆς τοῦ γένους σου, ἐμένα, τὸν νόμῳ σου.
"Ὅμως, μωρέ, κι' αἱ τελεταὶ πλακῶνουν ὡς ὡρα,
καὶ ἄς προσφέρωμεν κι' ἐμεῖς 'στὸν βασιλέα δῶρα,
σταγὴν, εὐπείθειαν καὶ σέβας 'στὸ Παλάτι,
καταπισμούς, ποιήματα, νερό, ψωμί καὶ ἄλατι,
πτενιούς, τρεῖς ὄρνιθες, ἕνα σφαγμένο βῶδι,
ὡς δείγμα γονιμότητος ἕνα κομμένο ρόδι.
"Ὅμως προσφέρωμεν κι' ἐμεῖς τὰ πάντα εἰς τὸ Στέμμα,
καὶ μὲν τὸν βραχίονα καὶ τὸ πολὺ μου αἷμα,
τὸν κόπον μου, τὴν ρώμην μου, τὸ πνεῦμά μου, τὸν κόπον,
τὴν γονιμότητα πρὸς βλάστησιν ἀνθρώπων.
"Ὅμως ὑμνήσωμεν κι' ἐμεῖς τὸν κραταῖον μας θρόνον,
καὶ τὴν εὐκλειαν εἰκοσιπέντε χρόνων,
καὶ τὴν σκέπην τοῦ ὑπέικομεν 'στους νόμους
καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σφάζομεν 'στους δρόμους,
καὶ συμμετέχομεν κι' ἐμεῖς τῶν δηλοσίων
καὶ κτενοῦμεν τὸν γείτονα καὶ κἄτε μας πλησίον,
καὶ δὲν στερούμεθα ἐπιουσίου ἄτου,
καὶ βάζομεν συχνὰ τὸν κοῦκον τοῦ ἀντάρτου,
καὶ νυμφεύομεθα ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ
καὶ καταλαμβάνομεν ζωὴν μὲ ἀγαθὰ μυρία,

διότι ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ γενεθλοῦ ὁ ἕως
καὶ εἰς τοὺς τοίχους τῆς βουλῆς οὐροῦμεν ἐλευθέρως.
Σήκω, κυρία Φασουλῆ, τοῦ κόσμου Ἀφροδίτη,
κι' ἐτοίμασε τὰ λουστὰ σου, σφουγγάρισε τὸ στήθεϊ,
ξεσκόνισε, παρακάλε, καὶ ὅλα τὰ ντουλάπια,
ἐτοίμασε μου 'σάβρακα καὶ παστρικά τσουράπια,
βάλε εἰς τὸ μπαλκόνι μας καμμιὰ περικοκλάδα,
ἀλλὰ καθάρισε καλὰ καὶ ἐκεῖνη τὴν βελιάδα,
ποῦ ὁ Σκουλούδης μοῦδωσε ποτὲ γενναιοδώρας
καὶ κύτταξε μὴ πονεῖν τὴν ἐφαγε ὁ σκόρος.
Η Φ.—Ὅθι βάλῃς τὸ παράστημο;
Ο Φ.—Βεβαίως θὰ τὸ βάλω.
Η Φ.—Κι' ἐγὼ θὰ ἔλθω μὲν μαρὶ, 'στοῦ Παλατιοῦ τὸν μπα-
[λο].
Ο Φ.—Καὶ μ' ἐρωτᾷς, ἀγάπη μου... εἰς ὅλα δὲν θὰ λείψῃς
καὶ φρόντισε τὰ μούτρα σου καλὰ νὰ πασσαλεύῃς
καὶ πρόσχε 'στὸν βασιλέα ρεζίλη μὴ μὲ κἀνῃς...
Η Φ.—Ὅθι συμμεθέλῃ τῆς πομπῆς λοιπὸν κι' ὁ Δεληγιάννης;
Ο Φ.—Βεβαίως κι' ὁ Θεόδωρος μὲ ὅλο τοῦ τὸ κόμμα
χάριν τῶν νέων ἐορτῶν θ' ἀλλάξῃ πλέον χρώμα,
κι' ὅλοι σ' αὐτὰς τὰς ἐορτάς μετὰ χαρῆς θὰ τρέξουν
κι' ἐγκώμια καὶ στέφανα 'στὸν βασιλέα θὰ πλέξουν,
καὶ πᾶσα ἡ ἀσύντακτος καὶ ἡ συντεταγμένη,

καθώς καὶ ὅλ' οἱ νηστικοὶ καὶ ὅλ' οἱ χορτασμένοι.
καὶ πάντες εἰς τ' Ἀνάκτορα θὰ ἔμβουν ἐλευθέρως....

Η Φ. — Ἀφοῦ καὶ ὁ πρωτοκάθεδρος θὰ λάβῃ τώρα μέρος
ἐπιθυμῶ τῶν τελετῶν καὶ ἐγὼ νὰ συμμεθεζῶ
καὶ πρώτη καὶ καλλίτερη σὲ κάθε τι νὰ τρέξω,
καὶ μετὰ σοῦ φαρισαὶ πλατεῖα νὰ πέσω εἰς τὸ χῶμα
γὰ νὰ πατῇ ὁ βασιλεὺς καὶ εἰς τῶν δού τὸ σῶμα.

Ο Φ. — Ἐτοιμασίαις ἄρχισαν ἀπὸ παντοῦ μεγάλαις,
σιγύρισε τὸ σπῆτί μας, σφουγγάρισε τῆς σκάλας,
καὶ βγάλε μου τὰ τρικαντὰ καὶ ὅλα τὰ φτερά μου
καὶ πάρε σὺ τὴ λύρα σου καὶ ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου
καὶ ἄς ἔλθῃ καὶ ὁ Περικλῆς μὲ δανεικὴ βελλιάδα
νὰ πᾶμε εἰς τὸν βασιλεῖα νὰ κᾶνουμε καντάδα.

Η Φ. — Καὶ τί θὰ τραγουδήσωμε;

Ο Φ. — Τραγούδι εἰς τὸν βρόντο,
καὶ ἐγὼ τὸ πρίμο θὰ κρατῶ καὶ ὁ Περικλῆς σεκόντο.

Θὰ τραγουδήσωμε πολλὰ καὶ ξένα καὶ ἴδικά μας,
μὰ πάρε σὲ παρακαλῶ καὶ τὰ μπαστάρδικά μας
νὰ δούν καὶ τοῦτα τὰ πτωχὰ τὸ ἐθνικὸ Πελάτι
μήπως τὰ δῇ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ μᾶς πετάξῃ κατῷ.

Η Φ. — Γὰ τὸν Μεγαλειότατον ὅ,τι ἔμπορῶ θὰ κάμω
καὶ θὰ ντυθῶ πρὸς χάριν τοῦ σὺν νύφη γὰ τὸ γάμο
καὶ θὰ φορέσω ὅσα μαλλιά Λοῦτ' κατόρξ' περοῦκες...

Ο Φ. — Ἄς σὲ τιμπῇσουν Πρίγκηπες, ἄς σὲ τιμπῇσουν
[Δούκες,

ἄς σὲ δαγκάσουν ὁ στό λαιμὸ καὶ ἄς σοῦ βγάλουν αἷμα,
ἐγὼ τὸ πᾶν ὑφίσταμαι ἁσμένως γὰ τὸ Στέμμα,
καὶ ἂν πάθῃς καὶ χειρότερα ὅσας τελετὰς ἀκόμα
σὲ βεβαιῶ, κυρία μου, πῶς δὲν θ' ἀνοίξω στόμα.
Μακράν μου ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ αἵματοχυσία
καὶ ἄς γενῶ ὅτ' ὁ βασιλεὺς ἐσπερινὴ θυσία.

Σιγύρισε τὸ σπῆτί μας, σφουγγάρισε τῆς σκάλας,
τὸ μαγειριό, τὸ πλουσταριό, καὶ τοῦ χοροῦ τῆς σάλας,
καὶ τὴν εἰκόνα κρέμασε τοῦ Μεγαλειότατου,
μὰ κρέμασαι καὶ τὴν καλὴ βασίλισσα κοντὰ του,
καὶ φύτεψε βασιλικὸ νὰ ἔβγῃ μαντζουράνα,
γιατὶ αὐτὸς μᾶς ἐθρεψε μὲ τοῦρανοῦ τὸ μάνα,
γιατὶ μὲ τοῦτον τὰς χρηστὰς δὲν χάνομεν ἐλπίδας
καὶ οὐδὲ περὶ τῆς αὔριον δὲν ἔχομεν φροντίδας
καὶ λέγομεν «δοξάζωμεν τὴν εὐτυχίᾳ μας μοῖραν,
ὑπάρχει κύριος φορῶν τοῦ ἔθνους τὴν πορφύραν,
ἄρα κανεῖς τὰ κῶλά του ὅσ' ἡ ψάθα δὲν θ' ἀφήσῃ
καὶ οὔτε εἶναι κίνδυνος τῆς πείνης νὰ φορήσῃ».

Η Φ. — Λοιπὸν πηγίνω, μὲν μαρὶ, τὰ πρέποντα νὰ κάμω.

Ο Φ. — Ἄν θέλῃς, εἶμαι πρόθυμος καὶ ἐγὼ νὰ σὲ συνδράμω.

Η Φ. — Ὅχι, δὲν θέλω τίποτα καὶ κάνε τὴ δουλειά σου.

Ο Φ. — Νὰ μὴν ξεχάσῃς κατσορὰ νὰ κάνῃς τὰ μαλλιά σου.

Η Φ. — Νὰ μείνῃς ἡσυχος γὰ αὐτὸ καὶ πάψε πὰ τὴν γρίνια.

Ο Φ. — Ἐτοίμασε καὶ τὰ παιδιὰ καὶ βάλε τοὺς λουστρίνια.

Η Φ. — Νὰ μὴ σὲ μέλῃ καὶ γὰ αὐτὰ...

Ο Φ. — Καὶ ὅλα ἐτοιμάσου

καὶ τίμησε τὸ γένος σου, ἐμένα τῶνομά σου,
ἀλλ' ὅμως εἰς τῶν τελετῶν τὰς τύχας συγκινήσεις
μεγάλως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἐγκυμονήσῃς.

Η Φ. — Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ. μὲν μαρὶ, καὶ ἀπαθὲς θὰ μείνω.

Ο Φ. — Καὶ τώρα εἰς τὸ ἔργον σου, κυρία μου, τ' ἀφίνω
καὶ πάω εἰς τὸν Περικλῆ, τὸν ἄλλο μπερλιόδη,

νὰ δῶ καὶ αὐτὸς τί σκέπτεται ὅσας ἐροτὰς νὰ κάμῃ.

Η Φ. — Εἶπέ του νὰ ἐτοιμηθῇ μὲ ὅλα τὰ σωστά του.

Ο Φ. — Ζήτω τοῦ βασιλεῖος μὲς...

Η Φ. — Τοῦ Μεγαλειότατου.

Τεύχη Πανηγυρικὰ
καὶ πολὺ σημαντικὰ.

Καὶ πρῶτον εἶναι τοῦ Ρωμηοῦ τὸ τεῦχος τὸ
ἀλλὰ χωρὶς ἐξώφυλλον θὰ βγῇ χρωματιστὸν,
διότι μοῦ ἐζήτησαν παραπολλὰ γὰ αὐτὸ
καὶ ἐμεῖς γὰ κουρουφέξαλα δὲν δίνουμε λεπτὰ
καὶ οὔτε σκοπεύω ὅτ' ἡ γιορτὴ νὰ γὰρ ἔνα
ἀφοῦ τὸ Στέμμα βέβαιον δὲν θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ
Ἐπὶ τὸ τεῦχος τοῦτ' ὁ Φασουλῆς ντυμένος μὲ βαλάντιον
στέκει ἐμπρὸς ὅτ' Ἀνάκτορα καὶ κάνει πατινάδα
καὶ γεγονότα γράφονται εἰκοσιπέντε χρόνων,
καὶ πρὸς τριάκοντα λεπτὰ θὰ τὸ πούλῃσιν ἄνθρωποι.

Κατόπιν τοῦτου ἔρχεται τὸ τῆς Ἐφημερίδος,
θαυμάσιον, ἐξάρετον, μοναδικὸν τὸ εἶδος,
μὲ ἐξώφυλλον χρωματιστὸν καὶ περιγυρωμένον
ὑπὸ τῆς γλαφυρῆς χειρὸς τοῦ Λύτρα γεγραμμένον,
πλὴν κάλλος περισσώτερον εἰς τὸλον τοῦ προσώπου
ὁ βασιλεὺς ζωγραφιστὸς εἰς ὅλα του τὰ ἔτη,
ἔχει καὶ ὥδην τοῦ Παλαμῆ πλουσίαν εἰς ἰδέαν
καὶ ἐπιφανῶν λογίων μὲς διατριβὰς σπουδαίας.
Ἀντὶ μιᾶς ψωροδραχμῆς καὶ αὐτὸ θὰ πωληθῇ
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε προτοῦ ἐξαντληθῇ.

Ἀμμ' τῆς Ἐστίας;...μάτιχ' μου!...αὐτὸ δὲ εἶναι
μὲ χάσκον στόμα πρὸ αὐτοῦ θὰ μείνουν αἱ Ἀθῆναι.
Τί ἐξώφυλλα χρωματιστὰ ὡς εἶδος τι καφρὲ,
καὶ τόσαι ἰδιόχειροι σοφῶν ἐπιγραφαί,
καὶ ὁ βασιλεὺς ζωγραφιστὸς μετὰ τῆς βασίλισσας
τοῦ διαδόχου τοῦ σεπτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιστῶν
καὶ τόση καλλιτέλεια καὶ ποιήσεις καὶ μέλος,
καὶ οὖνα, ντοῦε, ἀλλὰ τρέ, γὰτὶ θὰ πάρῃ τέλει.
Ἀντὶ τριῶν ψωροδραχμῶν μονάχα θὰ πωληθῇ
μὰ καὶ ὁκτὼ ἂν πούληθῇ τὰξίζει, συμπολιταί.

Ἐκδίδεται καὶ Ζάππειον Γελοιογραφικὸν
ὑπὸ Ναβαβ τοῦ θαυμαστοῦ, καὶ αὐτὸ μοναδικόν.
Καὶ τοῦτο εἰς τοῦ βασιλεῖα θὰ ἔβγῃ τὴ γιορτῇ,
μὲ ἄστεα, μὲ ποιήματα, μὲ κόκκινον χαρτί,
μὲ γελοιογραφήματα τὰ μάλιστα ποικίλα,
καὶ τόσκι λογοπαίγνια, ὅπου θὰ γίνῃ νύλα.

Τὸ δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἐστὶν ἄνω ἐξεδότη,
μὲ ἐξάρετο κομψότητα καὶ αὐτὸ ἐξετυπώθη,
καὶ γέμει γλαφυρότητος καὶ βαθυνόας τύχης
καὶ εἶναι πλουσιώτατον εἰς κρίσεις καὶ εἰς γνώσεις.
Ἐρίσθη δὲ καὶ δι' αὐτὸ ἐν φράγκων ἡ τιμὴ
καὶ ἀπ' ὅλους ἀγοράζεται σὺν χάσκον ψωμί.